

Còn đang sống ở Việt Nam, tôi đã nghe nói nhiều đến nền văn minh, văn hóa của Thủ đô Hà Nội.

Thành phố đang mở rộng đường phố ra to hơn từng giờ, đang ráo riết “quy hoạch” để đáp ứng nhu cầu, xứng đáng là trung tâm văn hóa – chính trị, kinh tế lớn nhất nước và ôm giữ cả lớn nhất của Đông Nam Á này...

Nhưng rồi qua bao nhiêu năm, kể từ khi khôn lớn, rời bỏ miền Bắc ra đi, tôi rất ít khi trở lại Hà Nội. Có một hai lần đi qua, ghé vào thủ đô như một trạm dừng chân trong ngôi phố cũ rồi lại thản nhiên trở lại Sài Gòn. Không có dịp đi sâu vào lâu để “khám phá” nền văn minh Hà Nội, chưa được thưởng thức “món đặc” tinh túy của thủ đô Hà Nội, chưa có thì giờ để chiêm ngẫm những danh lam thắng cảnh xưa. Chỉ có một buổi sáng ngồi trong nhà thờ y tá ăn sáng, ngắm một nước Hồ Gươm xanh biếc sau làn liễu rủ. Hơn thế, tôi xa xưa Hà Nội vốn nổi tiếng là mảnh đất “kinh kỳ ngàn năm văn hiến”, người Hà Nội thanh lịch dịu dàng. Chàng thơ mà trăm năm trước, người Hà Nội vốn tự hào với câu: “Chàng thơ mĩ cũng thơ hoa nhài. Dẫu không thanh lịch cũng người Tràng An”.

Và y trăm năm sau nó phôi “văn hiên” hơn ch. Tôi cũng mong có đợc lòng t hào và mnh đợc t đợc a ông cha ta đợc i tiêng thm cho con cháu.

Ng&#i “Hà Nội thc th” còn i rít ít

Tuy nhiên, dù và y trong giao ti p hàng ngày, tôi cũng đã tng đợc nghe giêng nói Hà Nội ngày nay, khác và i ngày xưa rít nhiu. Ngay c trên các đài truy n thanh truy n hình và trong nhng cu n phim, tiêng nói Hà Nội cũng đã khác xa. Lý do cũng d hiu, b i nhng ng&#i dân “thc th Hà Nội” đã cao ch y xa bay t n a th k r i, s “thc th Hà Nội” còn i rít ít. Nhng ng&#i đ n Hà Nội sinh s ng sau này h u h t t kh p các vùng nông thôn và tr c h t là nhng ng&#i có công và i “kháng chi n”, có đợc a và “nhà n c” đợc đợc a và th đợc “công tác” r i kéo c nhà, h hàng và “ăn theo” nghi m nhiên tr thành dân Hà Nội”. Và c th phát tri n đ n, phát tri n tho i mái, du nh p đợc th thói quen, k c nhng thói h t t x u, phong cách ô h p, chng ai bu n đ ý t i, chng ai coi đó là ch ng tai gai m t. Ng&#i c i, có khi còn th y ... thú và , nên nó phát huy t i đa nhng góc c nh “lòng quái đ n”. Thói h đ b t ch c, tính t t khó làm quen là tâm lý thông th ng.

Có m t s ng&#i t Hà Nội vào Sài Gòn sinh s ng đã có th t m th i “hòa nh p” và i giêng nói Sài Gòn. Nhng và n còn m t s ng&#i m i vào Nam sinh s ng và c m t s vào đã lâu nhng và n gi mãi giêng nói “đợc bi t” c a mi n B c, không thay đ i đợc c. Cho nên ng&#i mi n Nam th ng có th đoán ra ngay “B c K 75” hay “B c K 54”. H hàng nhà tôi cũng và y. Cho nên tôi không cho đó là t t hay x u, hay ho c đ . Tôi ch nói đ n s khác bi t mà thôi. Ngay c cách dùng t ng cũng khác. “Đi n cho tôi nh” chng bi t đi n tho i hay đi n th (e mail) hay đi n tín. Và t và i m thì nói “v t i m”. Liên i c và i nhau thì nói “liên h ”, đ phòng thì nói “c nh gác”, b o đ m thì đ o ng&#i c thành “đ m b o”... Có hàng trăm ki u nói nh th , nghe qua bi t li n. Có i c n ph i có m t cu n t đi n Vi t Nam m i đ m i ng&#i VN cùng dùng chung và hiu nhau h n.

Nhng cái hay, cái đ p c a Hà Nội, báo chí VN đã nói đ n nhiu r i, tôi cũng đợc nghe không thi u. C cái đ , cái x u cũng khá nhiu. Đó là chuy n t nhiên c a m t thành ph i n. đ đầu chng và y.

Nhng có m t th mà ch Hà Nội m i có, đó là chuy n m thc và i “bún quất, phở đuối, cháo ch i”. Chuy n này tôi nghe t lâu đã th y kinh ng c i m r i. Không ng đi ăn bún thì b quất, đi ăn ph thì b đuối, đi ăn cháo thì b ch i. Các b n đã th y, đã nghe b t k n i nào trên th gi i, k c i nhng ng&#i c i c h u nh t, có chuy n này ch a?

Y thế mà bây giờ lại còn có chuyện “đồng tri” hèn. Nghe qua câu chuyện là chuyện bừa, bừa trên trên, bừa láo lếu. Làm gì trên đời này lại có thể chuyện quái đản đến như thế. Song tôi cũng rất tiếc rằng đây là chuyện có thật 100%. Nói có sách mách có chuyện. Chai cũn đến chến mọt nguôn tin trên báo cũa mọt anh phóng viên ở ngay Hà Nội là đ, không cũn thêm mọt muôi đã hoến hèn rồi.

Đc nguôn tin kia, tôi còn đang phân vân thì lại nhận đc cái “meo” cũa mọt nguôi đp đc c mnh danh là “Bà Phôi Bò Hến O.” ở Seattle, tuở tởn bên Huê K, gười tởi. Hến O. cũn chến “bình loôn” gì thêm, ch gười nguyên xi tin này “báo cáo” vớỉ bởn bè. Thế là quá đ. Tôi đành phôi viết bài này tởn trình cùng bởn đc cho rõ ràng, kỏo sỏ nguôi ở biế t nguôi ở không, hoặ “tam sao thất bởn” cái thỏa cái thiỏu, mọt đi tính xác thỏc, vớỉn là thế quý nhỏ t cũa nguôn tin.

Phong cách mới

Nhổn phong cách “bún quất, phở đuôi, cháo chài”, nhỏ tôi đã nói ở trên, bây giờ đã thuỏc vớỉ quá khỏ. Không phôi nó tàn lại mà nó “phát triển lên mọt chiỏu cao mới”, kinh hoàng hèn. Anh chàng phóng viên cũa Hà Nội gười là “ác liế t” hèn. Có lỏ tởn ngỏ này cũng bởỉ nh hỏn g tởi chiỏn tranh, thí đ nhỏ B52 đánh phá ác liế t. Tôi còn nhỏ hỏi đó, đởn g tở xa nhìn máy bay B52 đánh phá ác liế t nhỏ thế nào, song nghe qua nhổn g lỏỉ lỏ trong vài quán ăn đở c diễ n tở, cũng có thể hình dung ra lại nói đó làm ủ tai hoa mọt không kém gì nghe B52 gười bom gười a thỏi bình.

Không còn cách dùng tở nào khác nên tôi tởm gười nhổn g cách hành xỏ sau đây là mọt “phong cách mới” vớỉ. Nỏu bởn đc nào có câu chỏ hay hèn, xin vui lòng gỏp ý đở bà con cùng bàn luỏn cho vui chuyện “thiên hỏ sỏ”.

Hỏu nhỏ mọt sỏ rất lỏn nguôi ở Hà Nội, công tở chỏc, thuỏc đởn trung lỏu, tiỏu thỏn g có thói quen đi ăn sáng ở nhổn g hàng quán nỏi tiỏn g dù nó nỏm ở ngỏc ngách nào. Ham rỏ thì ít, ham ngon thì nhiỏu. Còn nhổn g “đỏi gia” thì không ham ngon, ham rỏ mà lỏi ham “làm sang”, chỏn nhổn g quán nỏi tiỏn g đở c trang trí nhỏ “bỏ thỏn g Tây” và điỏu kiỏn là phôi chẻm đỏt mọt đứng là nỏi đáng ăn. Cho dù lúc này đang là lúc suy thoái kinh tở trỏm trỏn g, ai thỏt lỏn g buỏc bỏn g ở đâu không biế t, các “đỏi gia” vớỉn không tở bỏ thói quen đã làm nên tính cách đỏi gia cũa mình.

Văn Hoá Chè - “Bún quất - Phở đuôi - Cháo chèi”: Chè Hà Nội mới có!

Tác Giả: Ng&# i Quan Tâm

Thứ Tư, 15 Tháng 12 Năm 2010 13:07

Ở Sài Gòn và các thành phố lớn cũng thôi, nhưng mới có hàng có một phong cách phục vụ khác nhau. Ở đây tôi đi vào cửa thờ, một số hàng quán ở đầu Thủ đô ngàn năm vẫn vẫn hiện nay (Nếu viết phóng sự hỏi xã, tôi không ngần ngại đi nhận “Hà Nội ngay bây giờ, liên tục suốt”. Liệu đó hỏi xã rồi nên tôi không xài nữa, cho vào ví dụ bên o tàng chè nghĩa).

“Miếng nhai, tai nghe chèi”

Xin nói ngay, đó là tiêu đề của anh chàng phóng viên sống ở Hà Nội, chè không phải của tôi. Thức khách đã quá quen với việc ăn và nghe chèi này rồi nên cần tỉnh nhai ruồi, ăn uống xì xụp ngon lành. Ngay từ khi khách chèi bước chân vào cửa hàng, đã có thể nhận ngay một lời chào đầy tình cảm chưa hề có chính chủ nhân.

Tại quán bún canh đặc mừng nổi tiếng thơm ngon với món lồi, sụn, giò heo chèi xì dũa, hông chèi Ngô Sĩ Liên (Hà Nội), trưa ngày 15-02-2009 vừa qua, một khách mới đi ngang xe trước quán hỏi bà chèi :

- “Chèi ơi, đi xe ở đâu?”.

Bà đáp ngay vào mặt:

- “Đi lên nóc nhà này này!”.

Bà chèi ngoài 50, ít khi ngẩng đầu nhìn léo nhéo chưa loét. Một thức khách thích ăn rau sống, gỏi rau độn lớn thờ 3, bà chèi qua bàn bán hàng quát nạt:

- “Đây không có rau, tự trồng mà ăn!”.

Chỉ thờ mà khách không giận mới là lạ.

Một bà khách sau bữa trưa ngon miệng, biết tính bà chòi hay câu gọt, chòi hỏi gọt bà chòi như như: “Chòi gói cho em 1 cái lười mang về nhà. Nhà em ít người, chòi cho cái nhỏ thôi”. Bà chòi quán ngói cũn như canh nghi ngút khói, một đũa phở ng phở ng quố c mọt: “Đây không có hàng nhỏ nh! 60 nghìn đũa đũa”. Chòi khách bứt đũa s, đành phôi gọt đũa ngay. Nhưng bà hàng chòi a họt cũn. Bà vĩa gói hàng, mức nướ c chòm, vĩa nguýt chòi khách: “Đã muố n ăn ngon lười còn đòi r!”. Rười cũn câu giố n dâng cao, bà móc cái lười heo lườ c ra khỏi túi nilon đũa nh đũa cho khách, song lười ném vào r: “Thôi không bán nũa đâu, về đi!”. Chòi khách tím mọt lười thười ra về.

ở mọt quán ăn khác, quán mì vĩan thườn trên phố Trườn Hường Đườ, hai vĩa chường chòi Chòi Hường Hườnh (ở Vĩnh Hườ, Hà Nười) k, mọt lườn chúng tôi đũa ăn, chòi mãi không thườy nhân viên đũa hười, chường chòi ra tườn quườy chòi quán gười món ăn. 10 phút sau không thườy ai mang đũa ăn ra, hai vĩa chường người quán đông, đũa ng đũa ra vĩa. Vĩa ra khỏi cũa, đã nghe mọt giường đàn ông chười vười theo: “Loười giườ rách, có C. tiườn mà ăn!”.

Vĩa chường chòi Hườnh ở mườ c lườm, nhưng không dám phườnường vì: Thườ nhườt, không đáng phười đười phó vười nhường lười người thô tườc nhườ thườ này. Thườ hai, cái quán ăn nười tiường này chườ c nó phười có “bườ kê”, có bườn “mọt rườn” đũa ng sau, chính quyườn ở đây chườ c cũng không xa lườ gười vười chòi quán. Thườ ba, chòi thườy người ăn vĩan vòng trong vòng ngoài chườu chườ c đũa đũa c “xin ăn “. Thôi thì đành “nhườm mọt làm ngườ” vườy. Chòi không hiườu tười sao giườa thành phườ lườn, nhưng người ra vườ lườch sườ nhườ thườ này mà vĩan có nhường người chườp nhườn “tười nhườc” đũa đũa c ăn. Hườ quen vười lười “xin cho” thười bao cũp rười chẳng?

Mọt kiườu vĩa bán hàng vĩa “chười chó mường mèo”

Khi bườn đũa chười nhà ai, thườy chòi nhà tiườp đũa bườn ân cũn, nhưng trong khi đó vĩan cũ quát nườt chười bười, mường nhườc con cái, bườn đã thườy nhườt lườm rười. Trong cách xườ thườ, người ta gười là kiườu “chười chó mường mèo” đũa gián tiườp đũa khách.

Quán bún ngan trên đũa ng Trườn Hường Đườ bà chòi quán áp đũa ng chiêu này đũa ra oai. Bà tườ ra ngườt ngườ vười khách nhường lườn lườn trong sườ ngườt nhườ mía lười y là nhường câu chười thườm tườ đũa “lầu la” bường bê cũa cũa hàng: “Mày đi đâu mà giườ mười vác xác đũa n, ở nhà chôn bườm à?”.

Thì ra n&# n nhân là cô giúp vi&# c m&# i đang đ&# ng ch&# u tr&# n tr&# c bà ch&# và hàng ch&# c th&# c khách đang t&# t b&# t nhai và... nh&# n n&# i nghe. Bà ch&# quán th&# y nhi&# u ng&# i ng&# ng đ&# u ngó, nh&# đ&# c khuy&# n khích (Chòi Hà Nội còn g&# i là đ&# c đ&# ng viên), tay làm hàm c&ng... ch&# i!.. C&ng ch&# i c&ng h&ng.

Chòi hàng h&# ti&# u n&# i ti&# ng trong “ngổ m&# th&# c” ph&# Hàng Chi&# u, bà ch&# hàng cũng ph&# i ch&# i ng&# i giúp vi&# c liên t&# c. Bà ch&# i r&# t du đ&# ng, xen l&# n l&# i m&# i v&# i khách hàng khá êm đ&# m: “Mày có r&# không mà c&# t rau dài th&# này?”. Rồi quay sang phía m&# t khách hàng tr&# , bà ti&# p n&# i luôn: “Em không ăn rau s&# ng, à”. Rồi l&# i quay vào ch&# i ng&# i làm: “Cái con ngu v&# ngu v&# t kia, khách ch&# vòng trong vòng ngoài mà c&# đ&# ng nh&# con ch&# t r&# i th&# kia à?” L&# i quay sang phía khách hàng bà “hát luôn”: “Ch&# a đ&# n l&# t em, đ&# i tí, gái nhé!”. L&# i liên t&# c ch&# i: “Xéo v&# quê mà h&# c C.! Lo&# i l&# i th&# i th&# nh&# mày ch&# t ng&# a m&# t tao!”. Quay sang khách bà đ&# i gi&# ng m&# t chút: “Ng&# i xu&# ng đây em, ch&# t ch&# i tí, thông c&# m nhá!...” C&# th&# liên t&# c bà v&# a ch&# i v&# a “hát” v&# a bán hàng, không h&# bi&# t m&# t.

Nhi&# u ng&# i kh&# ng đ&# nh h&# đ&# u ít nh&# t 1 l&# n v&# a ăn hàng v&# a... đ&# c nghe ch&# quán ch&# i ng&# i làm. Bà Lan (bán hàng l&# u ni&# m) k&# : Cu&# i tu&# n tr&# c, c&# nhà bà đ&# n quán h&# i s&# n bi&# n B.H trên ph&# Tô Hi&# n Thành. Bà ch&# i đ&# y đang qu&# t áo m&# t nhân viên, th&# nh tho&# ng l&# i x&# a x&# a con dao v&# phía c&# u ng&# i làm; c&# u này thì m&# t l&# nh tanh nh&# không nghe th&# y gì. Các cháu bà Lan ng&# i c&# nh s&# rúm ró tr&# c l&# i dao s&# c l&# m th&# nh tho&# ng vung loang loáng tr&# c m&# t.

Tr&# c nh&# ng ch&# quán m&# m năm mi&# ng m&# i, ch&# i ng&# i làm nh&# hát hay, nhi&# u khách ngh&# n. Bà Lan ch&# còn bi&# t nói: “Nu&# t ch&# a h&# t mi&# ng đã mu&# n đ&# ng lên, ăn m&# t l&# n là c&# ch đ&# n già”

Nh&# ng cũng v&# i nhi&# u ng&# i, nghe ch&# i quán hàng th&# ng nh&# ... v&# a ăn v&# a xem bi&# u di&# n (c&# t sao ti&# ng ch&# i không dành cho mình!).

Th&# nên, “phong cách bán hàng” ki&# u... ch&# i không ch&# phát huy cao đ&# c các quán hàng nh&# , mà nay nó còn đ&# c lan sang ch&# th&# ng nhà hàng b&# c trung nh&# L.V (ph&# Lý Th&# ng Ki&# t), Q.N (ph&# Phan B&# i Châu)...

Văn hóa Hà Nội c&# a các anh nh&# th&# đó

Đi u kinh ng c h n c là t i sao ng i Hà N i, dù ch là m t s ng i, i ch p nh n “phong cách” m i r này nh m t nét riêng c a Hà N i. Nh ng ví d nh nh ng có ý nghĩa r t l n. Đó chính là văn hóa, chính là b m t c a Hà N i. Ch ng l c đ th mãi sao, h i nh ng nhà thông thái, nh ng nhà xã h i h c, nh ng ng i có b n ph n xây d ng Hà N i, nh ng ng i lo cho c m t th h t ng lai Hà N i??? Có l nào các v này đã quá quen r i nên th y nh th là chuy n bình th ng ch ng? Du khách s nghĩ gì, s “kinh s” Hà N i đ n nh th nào n a?

M t ng i b n tôi à Hà N i, đang làm vi c t i Sài Gòn, đã cam đoan r ng n u à Sài Gòn thì nh ng hàng quán nh th không có m t c h i nào s ng sót. Dù r ng cũng còn có m t vài hàng quán ch a ti p đ i ân c n, ch a th h i n đ c tính văn minh l ch s đúng nghĩa, nh ng “phở đuôi, bún quết” thì không h có. Ngay c trong cách giao ti p hàng ngày, hai ti ng “c m n” và “xin l i” à Sài Gòn cũng nhi u h n à Hà N i. Anh b n tôi gán ng m: “N u v a ăn v a nghe ch i mà đ c g i là “nét văn hóa Hà N i” thì xin l i, ch c tôi không bao gi dám nh n mình là ng i Hà N i n a”.

M t đ c gi à mi n Nam cũng lên ti ng: “Tôi là ng i mi n Nam, tôi th ng hay ra Hà N i công tác và r t thích các món ăn à Hà N i. Nh ng lúc r nh r i, tôi th ng lân la ăn nhi u món à Hà N i. Tuy nhiên, ăn à đây tôi có c m giác mình không ph i là th ng đ . Ăn mà ph i t mình ph c v , t b ng bê, l y gh , trông xe, gi xe, t đ i tính ti n... r i còn nghe ch quán quết tháo, c n nh n.

Đi u này khác hoàn toàn v i trong mi n Nam, khách hàng khi vào ăn đ c nhân viên gi xe ân c n d t xe, khi ra thì ân c n d t ra, vào quán ch c n kê, ch quán ph c v t n bàn, cho dù g i l t nh t, đ th thì bao gi ng i bán hàng cũng vui v , ni m n .

Không có ki u “không ăn thì bi n” nh ngoài Hà N i”

M t ng i có b n n c ngoài v , hãnh di n đ a b n đi ăn sáng à quán bún riêu hôm mừng năm T t. Khi ph i đ i h i lâu, anh b n l ch s h i ng i bán hàng, v y mà đ c nh n ngay câu ch i: “T t , là b ng i ta đ... đầu mà đòi ăn là có đ c...”. Anh b n ng i Hà N i ng ng tím m t, đành đem “l ch s” ra bào ch a r ng “Cái th i mà anh bi t v Hà N i thanh l ch x a qua r i, th i đ đá có l i giao ti p c a đ đá, th i đ đ ng có l i giao ti p c a đ đ ng, th i đ đ u có l i giao ti p c a đ đ u. Anh b ng lòng v y, anh ch à đây vài ngày r i đ i, còn chúng tôi à dài dài m i đầu”.

Một đặc điểm khác biệt: Tôi đến các mặt hàng bán mới ăn phở tại quán Phở Nhỏ trên đường Huỳnh Thúc Kháng (gã tử Huỳnh Thúc Kháng – Nguyễn Huệ). Thấy hàng ngay nhiên khi bước vào đã nghe thấy bà chủ quán chửi người làm bán hàng ngôn ngữ thô tục hết chỗ nói, thấy số là người ăn trong hoàn cảnh đó làm sao mà ngon được.

Chưa hết, khi anh bước tôi hỏi người thái hành: “Hành chưa rửa hay sao mà trông bẩn thế?”. Lập tức bà chủ quán quát tháo: “Anh nói gì? Ai chưa rửa, nhà tôi bán hàng có cho mình anh đâu, ăn thì ăn không ăn thì bước, không cần bán, đừng cái loa khách này đi.. chứ”.

Ồi trời! Tôi nghe như tiếng sét bên tai, thấy quá hãi hùng, tôi không thể hiểu nổi người bán phở này nghĩ cái gì trong đầu? Văn hóa nào dạy họ có cách cư xử như vậy? Bây giờ nghe cái gì có từ “Nhỏ” tôi cũng ghét mình! Thấy số là quán phở đáng “nhỏ”! Tôi cảm thấy xấu hổ và xót xa cho Thủ đô của chúng ta”.

Không phải mình bước xấu hổ đâu, cả Hà Nội, cả nước xấu hổ và ngay cả người VN ở nước ngoài cũng xấu hổ nếu có mặt du khách nào đó kể về văn hóa Hà Nội của các anh như thế đó.

Không tin bất cứ cái gì ở VN

Tôi nên mặt phong cách giao tiếp với mọi mặt, từ cảm thấy đến lời cư xử, từ nhà hàng buôn bán, khách sạn, sân bay, bến xe, nơi du lịch của người dân Thủ đô là đi đâu cũng thấy. Xin lấy mặt ví dụ khác, ví dụ xảy ra:

Ngày 14-2, bà Huyền Thanh – Giám đốc Công ty chuyển vận Thuyền gỗ mới & Du lịch Sen Rồng cho biết, tôi và có thêm hai khách du lịch nước ngoài đi taxi do bị taxi “dù” tại sân bay Nội Bài là tôi nhận trả tiền.

Ông bà Duguay Lionel từ khi sang Thái Lan thăm con gái đã dành mặt tuần vào VN du lịch từ ngày 13-2. Ở Canada, hai người đã thuê phòng khách sạn và đã biết rõ, giá taxi bên chợ từ Nội Bài về khu phố của Hà Nội cao nhất là 250.000 đồng VN mặt chuyển.

Theo lời kể của khách, mặc dù đã trả tiền và tài xế taxi ở Nội Bài đúng giá 250 ngàn nhưng khi về tới khách sạn thì phở Hàng Trống, người này “giở mặt” đòi thanh toán 450 ngàn. Thấy hai bên to tiếng, nhân viên khách sạn ra can thiệp nhưng tài xế taxi kiên quyết không mặc cả cho khách xuống. Cuối cùng, hai vợ chồng già đành phải trả thêm 200 ngàn để được yên thân.

Bà Thanh than phiền: “Khi tôi vắng phòng Sen Rừng mua tour, khách về n bít bình và tuyên bố “không tin bít cái gì ở VN”.

Nghe câu này người nào còn ở Việt Nam mà không đau. Đau mà không chịu cãi đũa, không “đánh chính” gì đũa. Chết còn biết than: Ô hô! Ai tai!. Vãn minh Thế đó là nhữ thế đó!

Và đến chuyện chửi búa

Tôi nhớ Ngã Tư Sở trả 16-2, tôi mua quần áo, một khách báo chửi hàng túm tóc, nếm chửi tay không cho đi, chửi hàng lý do vì “chưa mua hàng, mặc cái rồi thì phải lấy!”. Hồi ra, tôi biết giá nói thách của chiếc áo là 300.000 đồng, khách chửi trả 100.000 đồng. Thấy khách đi chửi tò mò đứng lì xem, bà chủ hàng đành buông tay giở khách, tay kia quăng cái áo vào mặt khách, miệng không ngừng ném theo sau “thằng ngớ” nhưng câu chửi tức tưởi.

– “Đồ con điên”, xâu như Thế Nội còn bon chen áo xuống!”.

– “Khách rách áo ôm, mặt xu không dính túi thì đứng có số vào hàng người ta, hãm tài cả ngày!”.

Còn nhè kéo, chửi bới khách xem hàng rồi không mua, không chửi dũa dũa chửi Ngã Tư Sở mà còn “thằng ngớ nhể c m búa” ở nhieu cửa hàng, chửi Hà Nội.

Có những đi u mà n u luật pháp nghiêm minh, quyết tâm trừng trị và n có thể dũa đũa c. Nhưng cũng có nhieu thế mà luật pháp không thể can thiệp đũa c. Người ta chửi thế mà y câu, nói tức

Văn Hoá Chòi - “Bún quất - Phở đuôi - Cháo chòi”: Chòi Hà Nội mới có!

Tác Giả: Ngái Quan Tâm

Thứ Tư, 15 Tháng 12 Năm 2010 13:07

vài tiếng, cậu chòi nông nghênh thô lỗ, khó có thể phớt đời, dù là phớt hành chính. Chòi có sự giáo dục trong tiếng gia đình, trong tiếng con người từ lúc còn nhỏ, chòi có tính cách truyền thống mới làm nên phong cách lịch lãm của một thành phố. Trên xu hướng đời mới hợp thời đại cái tinh hoa đó thành thói quen và phải có thái độ phản kháng lập tức với những thái độ thô tục, những ngôn ngữ “chửi búa”. Không thể coi đó là chuyển bình thường để rồi chấp nhận nó như một lẽ tự nhiên. Nó sẽ phát huy làm tiêu tan cái mặt nạ văn hóa thanh lịch của người Tràng An, ông cha ta đã để lại.

Chòi có ý thức của người dân Hà Nội mới từ bỏ và để lại thanh danh của mình.

Nguoi Quan Tam

December 12, 2010